

Những câu chuyện không chỉ để giải trí

Bạn muốn đọc chuyện để thư giãn?
-Vậy bạn đừng nên đọc những câu chuyện này.

Bạn muốn đọc chuyện để suy ngẫm về cuộc sống?
-Nào, xin mời các bạn!

Nghĩa cử?

Tạp chí Enquirer đã làm một cuộc thử nghiệm “Kiểm tra lòng bác ái” trên đường số 1, tiểu bang Florida.

Cô Sally Mulling, một nữ diễn viên 22 tuổi, hóa trang thành người bị hư xe giữa đường, cần giúp đỡ-trong năm vai khác nhau:

Đầu tiên, vận một bộ y phục đen trang nhã, mang dáng dấp quý tộc, cô đứng cạnh chiếc xe hư bên lề, tay cầm biển STOP. Cô đợi 1 phút 30 giây, 61 chiếc xe vù qua luôn, chiếc xe thứ 62 mới ngừng lại giúp. Người lái xe là một chàng thanh niên.

Hóa trang thành một thiếu phụ mang thai, cô đợi 2 phút 30 giây. Đúng 100 chiếc xe chạy qua, chiếc thứ 101 dừng lại. Xe ấy đến từ hướng ngược chiều. Một đôi vợ chồng bước xuống, đề nghị đưa cô đi bệnh viện.

Đóng vai một bà già nhỏ bé, cô phải đợi mất 5 phút. Trên 200 xe đi qua mới có một chiếc dừng lại. Đôi thanh niên nam nữ sinh viên xuống giúp.

Trong bộ cánh “à la mode” rần rần, cô đợi 15 phút với 350 xe đi qua. Không một xe nào có dấu hiệu giảm tốc độ.

Cuối cùng, mặc váy mini và khoác áo hai dây bó sát, phô làn da trắng ngần và những đường cong tuyệt đẹp, cô chỉ chờ có 30 giây. Một anh chàng hào hoa dừng lại, lịch sự đề nghị giúp đỡ.

Lòng thông cảm

Anh lính Pháp nọ đào ngũ khỏi quân đoàn của Napoleon. Anh không gặp may, vì chỉ sau vài giờ, anh bị chính các đồng đội của mình tóm được. Để bảo vệ kỷ cương quân đội và để trấn áp tinh thần những chiến sĩ bị cám dỗ đào tẩu, hình phạt cho anh lính kia là hình phạt nặng nhất: Tử hình!

Người mẹ của anh lính này nghe biết về trường hợp của con mình. Bà lặn lội tìm đến gặp Napoleon để khẩn cầu ông tha mạng cho con. Napoleon nghe những lời van xin của bà rồi giải thích cho bà rằng vì tính chất nghiêm trọng trong hành vi phạm tội của con trai bà, anh ta không xứng đáng nhận được bất cứ sự thông cảm và khoan hồng nào cả.

“Thưa ngài”, người mẹ trả lời, “Tôi cũng hiểu rằng con trai tôi không xứng đáng được thông cảm và khoan hồng. Nhưng nếu như nó xứng đáng được thông cảm và khoan hồng, thì thiết tưởng đó đâu còn đúng thực là thông cảm và khoan hồng nữa!”

Khuôn mặt phía trên bờ tường

Trại cùi ấy cũng giống như bào trại cùi khác trên trần đời này vào thời đó. Tanh hôi, tởm lợm, lạnh lẽo, và nói chung là...tận cùng khốn nạn! Các bệnh nhân lủi thủi, vật vờ như những bóng ma trôi. Họ không làm gì được cả và cũng chẳng ai làm được gì cho

họ cả. Ngày này qua ngày khác, những bóng ma cô đơn ấy chỉ biết thoi thóp bò trườn quanh sân trại.

Tuy nhiên, có một nam bệnh nhân vẫn còn giữ được ánh nhìn sáng ngời trong đôi mắt. Và ông có thể mỉm cười, có thể mấp máy môi nói hai tiếng “Cám ơn!” khi bạn trao tặng ông một món quà gì đó. Xem ra chỉ có mình ông còn là “người”, còn giữ được nét “người”.

Chị nữ tu phụ trách trại rất ngạc nhiên về điều đó. Chị tự hỏi giữa một thế giới của những “bóng ma” này tại sao nam bệnh nhân kia vẫn còn giữ được thần sắc của một con người sống? Chị chú ý quan sát ông. Và sau vài ngày, chị khám phá được bí mật của “phép lạ”: Ngày nào cũng vậy, cứ đến đúng giờ, phía trên góc tường rào của trại hiện ra một khuôn mặt, một khuôn mặt phụ nữ nhỏ bé, luôn luôn với một nụ cười tươi, rất tươi.

Và ngày nào cũng vậy, người bệnh nhân đón chờ để nhận nụ cười từ phía góc trên bờ tường. Nụ cười ấy đem lại cho ông nghị lực và nâng đỡ nơi ông niềm hy vọng. Ông mỉm cười đáp lại, và khuôn mặt kia thoát biến đi. Rồi ông lại bắt đầu rạo rức đợi chờ khuôn mặt ấy và nụ cười tươi ấy sẽ xuất hiện vào ngày mai, đúng hẹn.

Một lần, không giấu được tò mò, chị nữ tu quyết định “bắt quả tang” cú hẹn của ông bệnh nhân và hỏi về khuôn mặt phụ nữ ngoài kia, phía trên bờ tường ấy.

“À, cô ấy là vợ tôi”. Người đàn ông trả lời, “Trước khi tôi đến đây, cô ấy giấu tôi ở nhà và săn sóc tôi với bất cứ phương tiện nào mà cô ấy có được. Một bác sĩ địa phương đã cho cô ấy một ít thuốc mỡ để bôi lên vác vết thương của tôi. Ngày nào cô ấy cũng bôi thuốc lên khắp mặt tôi, chỉ chừa một chỗ... đủ cho cô ấy đặt môi hôn. Nhưng ít lâu sau, người ta phát hiện ra tôi và họ gom tôi về đây. Vợ tôi đã theo tôi đến trại. Kể từ đó, ngày nào cô ấy cũng ghé thăm tôi, từ phía trên bờ tường, như masoeur thấy đó. Nhờ đâu tôi có thể tiếp tục sống và hy vọng? Masoeur hiểu rồi đó.”

Gã đàn ông thô bỉ?

Mệnh phụ người Anh ấy bước vào một quán giải khát. Bà kéo ghế ngồi vào một bàn dành cho hai người, gọi một tách trà và sửa soạn ăn những miếng bánh bích quy mà bà mang theo trong túi xách. Quán đang đông khách, một người đàn ông bước vào và nhón ngồi vào chiếc ghế còn lại, chung bàn với bà mệnh phụ. Ông khách này cũng gọi một tách trà. Ông là một người Jamaica-(dầu chi tiết này không quan trọng lắm cho câu chuyện).

Có vẻ khá thư thả, bà mệnh phụ lấy ra một tờ báo, ung dung ngồi đọc. Bà vừa đọc báo vừa lấy bánh bích quy trong gói ra nhấm nháp. Bất chợt, bà nhận thấy người đàn ông phía bên kia bàn cũng đưa tay lấy một miếng bích quy từ gói bánh. Bà rất khó chịu, nhưng giả bộ làm lơ và tiếp tục đọc báo. Sau một chốc, bà với tay lấy miếng bích quy thứ hai. Người đàn ông kia cũng làm y như thế. Bà vô cùng bức mình, nhìn chăm chú vào người đàn ông. Ông ta vẫn thản nhiên lấy miếng bánh thứ năm, cũng là miếng bánh cuối cùng, mỉm cười với bà, rồi bẻ miếng bánh làm đôi, mời bà một nửa. Bà phẫn nộ, đứng lên, kêu tính tiền và bước vội ra khỏi quán, không giấu vẻ hằn học đối với người đàn ông thô bỉ kia.

Bà đi thật nhanh tới trạm xe buýt gần đó, mở túi xách ra để lấy tiền mua vé. Và kìa, bà sượng sùng nhận ra trong túi xách của bà... gói bánh bích quy vẫn còn nằm yên đó, chưa khai!

Xin đừng xa nhau nữa!

Vào thuở ban sơ, **Sức Mạnh** và **Tình Yêu** là anh em sinh đôi. Họ là con của mẹ **Khôn Ngoan** và cha **Dũng Cảm**. Cặp song sinh này luôn quấn quýt lấy nhau, nửa bước không rời. Họ đi tới đâu, gieo rắc sự sống tràn lan tới đó. Ở đâu có chia rẽ và chiến tranh, họ làm trung gian hòa giải và đem lại hòa bình giữa các phe đối đầu. Họ phân phối một cách công bằng những của cải của Trái Đất này. **Sức Mạnh** và **Tình Yêu** hoàn toàn hiệp nhất với nhau, một trí một lòng. Họ có mặt ở đâu, thì ở đó mọi sự bắt đầu trở nên tốt hơn. Và cứ thế, họ rảo bước đi khắp cùng thế giới.

Nhưng rồi một ngày, **Ghen Tị** xô lá vào công việc của cặp anh em song sinh này. Hắn trông thật hấp dẫn, oai phong. Y phục và đồ trang sức của hắn sáng chói rực rỡ dưới ánh mặt trời. **Ghen Tị** nói vào tai **Sức Mạnh**: *“Mình thấy cậu luôn luôn đi với **Tình Yêu** như một chiếc bóng. Cậu không thể cứ mãi như vậy được. Hãy về cánh với mình. Có mình, cậu sẽ càng to lớn và mạnh mẽ hơn gấp bội phần. Rồi cậu sẽ thấy: Thiên hạ sẽ sụp lay cậu và hôn lên chân của cậu. Người ta sẽ nhiệt liệt hoan hô cậu, và họ sẽ sẵn sàng bán đứt linh hồn họ để có được cậu.”*

Sức Mạnh bị mù quáng bởi sự dụ dỗ đó. Anh ta ra chiều suy nghĩ mông lung rồi nói với **Tình Yêu**: *“Thằng **Ghen Tị** nói nghe có lý đấy. Chúng ta hãy chia tay nhau trong một thời gian. Nếu chúng ta rời nhau ra, mỗi chúng ta có thể phát triển và lớn lên một cách độc lập đối với nhau. Không ai trong chúng ta phải lệ thuộc vào người kia hay phải lo lắng cho người ta. Tôi sẽ đi kết bạn với **Ghen Tị**. Nào, chia tay nhé. Hẹn gặp lại sau. Bye bye!”*

Trước khi **Tình Yêu** kịp trả lời, **Sức Mạnh** và **Ghen Tị** đã biến mất phía góc phố. **Tình Yêu** còn kịp trông thấy **Ghen Tị** nhường cho **Sức Mạnh** bước đi trước. **Tình Yêu** chỉ còn biết đứng đó bên đường hoàn toàn bất lực, sứt sùi rơi lệ. Không còn có **Sức Mạnh** bên mình nữa, **Tình Yêu** cảm thấy mình thật yếu ớt, mong manh-nó chợt nhận ra rằng mình khó mà sống còn được trong tình trạng cô độc này. Và, như một bóng tối âm u, **Sợ Hãi** rón rén xâm nhập vào hồn **Tình Yêu**. **Tình Yêu** bắt đầu cảm thấy sợ lạc mất, sợ bị tổn thương, sợ bị hiểu lầm...

Trong khi đó, **Sức Mạnh** khoan khoái cảm nhận sự tự do, thoải mái mà mình chưa từng có trước đây. **Ghen Tị** không bao giờ quấy rầy **Sức Mạnh**, bởi vì **Ghen Tị** luôn luôn giữ khoảng cách một bước đằng sau **Sức Mạnh**, cho phép **Sức Mạnh** bước đi trước nó. **Sức Mạnh** bắt đầu nhận ra rằng đúng là mình càng ngày càng to lớn lên hơn. Nhưng song song với sự lớn phình ra ấy, **Sức Mạnh** càng ngày càng lạnh lùng. **Sức Mạnh** thích thú vì được người ta sùng bái mình, nhiều người thậm chí bỏ hết mọi sự để đi theo mình. **Sức Mạnh** nhảy phắt lên ngai vàng và ra lệnh cho thiên hạ công kênh mình trên đầu họ. Người ta không ngớt vỗ tay hoan hô **Sức Mạnh**. Chẳng bao lâu, **Sức Mạnh** hoàn toàn quên lãng **Tình Yêu**, bắt đầu quy tụ chung quanh mình toàn là súng đạn và binh lính. Nó cướp mất sự an bình của người ta, bắt người ta phải bỏ nhà bỏ cửa đi tìm nơi tị nạn. Chỉ những ai sẵn sàng bán linh hồn mình mới có thể được sức mạnh dung nạp và mới được cho phép cảm thấy yên ổn. **Ghen Tị** luôn luôn đi theo bên gót **Sức Mạnh**.

Thế giới bắt đầu từ từ thay đổi. Những cuộc chiến tranh giữa các dân tộc trở nên ngày càng tàn bạo hơn. Và **Tình Yêu** đành bất lực, không ngăn nổi những xung đột này. Người ta không còn nhận ra **Tình Yêu** nữa, họ tưởng rằng **Tình Yêu** là nhu nhược. **Tình Yêu** không còn đủ sức để khống chế sự dữ trong những lần ranh giới hạn nào đó. Sự tham lam và lãnh đạm sinh sôi nảy nở. Thiên nhiên bị tàn phá thô bạo. Tồi tăm và giá lạnh phủ trùm Trái Đất. Người và vật bắt đầu đau ốm, chết dần chết mòn.

Cuối cùng, **Tình Yêu** quyết định đi tìm **Sức Mạnh**, dẫu đường xa thiên lý. Rồi một ngày, họ gặp nhau tại một ngã tư. **Sức Mạnh** đi tới với tất cả quyền lực và sự hào nhoáng của nó. Đằng trước, đằng sau, nó được bảo vệ bởi lớp lớp cận vệ vũ trang tận răng. Trông nó đĩnh đạc sát khí trong bộ áo giáp đen thui, mặt mày bặm trợn, ngực phủ đầy những mề đay lấp loáng. Bên trái và bên phải nó, đoàn tùy tùng vác những biểu ngữ tán tụng uy lực của nó, khiến mọi người phải quỳ xuống, khiếp sợ.

Tình Yêu vận dụng hết sự dũng cảm và khôn ngoan mà mình thừa hưởng từ cha mẹ mình, đứng đón trên lối bước của **Sức Mạnh**.

“*Này người anh em, sao trông buồn thế?*” **Tình Yêu** bắt đầu nhìn thẳng vào đáy mắt của **Sức Mạnh**, “*Trước đây đôi mắt anh rất sáng và rất đẹp, bây giờ sao tôi thấy mắt anh thâm quầng đi nhiều?*”

“*Hãy tránh ra cho ta đi. Ta không biết nhà ngươi!*” **Sức Mạnh** nhả mặt gầm lên.

“*Anh không nhớ thật sao?*” **Tình Yêu** vẫn lý lợm nhìn thẳng vào mặt **Sức Mạnh**, “*Ngày xưa chúng ta đi đâu cũng có nhau. Anh ăn mặc nhẹ nhàng, thanh lịch; anh có thể nhún nhảy, khiêu vũ rất linh hoạt và bay bướm. Chúng ta cùng nhau đến với mọi người, và mọi người vui vẻ mở rộng cửa đón tiếp chúng ta. Chúng ta có thể kiến tạo nên hòa bình và mọi người chia sẻ cho nhau những gì họ có. Cả hai chúng ta đều rất mạnh mẽ, dù không cần có một thứ vũ khí nào. Hồi đó, anh đâu cần có sự bảo vệ, và **Ghen Tị** không hề lẻo đẻo theo sát chân anh. **Nào, xin đừng xa nhau nữa.** Chúng ta hãy cùng nhau sống bước đi vào thế giới này. Anh hãy gọi trả tất cả bọn lâu la của anh về nguyên quán của chúng-bởi vì chúng ngăn cách anh với tôi và với mọi người. Tôi cũng rất cần anh. Không có anh, tôi thiếu rất nhiều uy lực để người ta tin tôi. Không có anh, người ta chế nhạo tôi, sỉ nhục tôi và ức hiếp tôi.*”

Trong khi **Tình Yêu** đang giải bày những lời ấy, **Sức Mạnh** bắt đầu cảm động. Và vì **Sức Mạnh** cũng là con đẻ của mẹ **Khôn Ngoan** và cha **Dũng Cảm**, nên nó bắt đầu ầm lòng lên, thu mình lại nhỏ dần nhỏ dần cho đến khi vừa bằng kích thước của **Tình Yêu**. Ngay lúc ấy, tấm áo giáp rơi tuột khỏi vai nó, vỡ vụn, tan biến đi. Đám cận vệ và đoàn tùy tùng ngã rạp xuống đất, nằm bất động như những cây ma. Các biểu ngữ bị gió cuốn bay, mất dạng.

Sức Mạnh và **Tình Yêu** nhìn nhau hồi lâu. Cả hai cùng sáng lên nụ cười và lao vào ôm chầm lấy nhau, ôm siết. Từ phía sau, **Ghen Tị** nhìn thấy tất cả, quay đầu bỏ chạy một mạch, không ngoái lại. **Sợ Hãi** cũng rời bỏ **Tình Yêu**, cuốn gói ra đi, hụt hẫng.

Kể từ đó, **Sức Mạnh** và **Tình Yêu** nắm chặt tay nhau tiến vào thế giới này. Cả hai lớn lên, mạnh mẽ.

Tái bút: Nếu bạn gặp thấy anh em họ ở đâu, xin nhắn tôi với, để tôi cũng đến và cùng đồng hành với họ. Cám ơn!

Công trình thầy đang dở...

Nhà soạn nhạc Giacomo Puccini viết rất nhiều vở nhạc kịch nổi tiếng. Năm 1922, ông bất thần bị căn bệnh ung thư khi đang soạn dở dang vở *Turandot*, tác phẩm cuối cùng của ông, vở nhạc kịch mà ngày nay nhiều người đánh giá là kiệt tác đệ nhất của nhà soạn nhạc thiên tài này. Lúc ấy, Puccini trăn trở với các học trò mình:

“Nếu ta không hoàn thành *Turandot*, ta mong rằng các anh sẽ hoàn thành nó giùm ta.” Ít lâu sau, ông qua đời.

Thực hiện nguyện vọng của thầy, các học trò của Puccini đã nghiên cứu kỹ lưỡng vở Turandot đang dở và đã hoàn thành vở nhạc kịch ấy.

Năm 1926, buổi công diễn đầu tiên được tổ chức tại Milan, do Arturo Toscanini, học trò ruột của Puccini điều khiển. Mọi sự diễn ra trôi chảy bình thường... cho đến chỗ mà Puccini bị buộc phải bỏ dở vì con bệnh. Người ta nhìn thấy nước mắt ràn rụa trên mặt Toscanini. Ông cho ban nhạc dừng lại. Cây baton trên tay ông rơi xuống sàn tự lúc nào... Quay về phía khán giả, ông nghẹn ngào:

“Thầy đã viết đến đó. Nhưng giờ đây, Thầy không còn nữa.”

Một sự im lặng mênh mông bao trùm cả nhà hát. Rồi Toscanini nhặt baton lên, nhìn khán giả, gượng một nụ cười qua ngấn lệ. Ông nói:

“Nhưng, thưa quý vị, các môn đệ của Thầy đã tiếp nối và đã hoàn thành công trình của Thầy.”

Khi vở Turandot kết thúc, toàn thể khán giả đứng bật dậy, vỗ tay vang dội...

Tiềm năng

Tay búa tay đục, nhà điêu khắc miệt mài làm việc trên khối đá cẩm thạch đồ sộ. Một cậu bé đứng bên cạnh nhìn những bụi đá bắn ra, rơi tung tóe. Cậu bé chẳng hiểu ắt giáp gì, chán nản bỏ đi.

Vài tuần sau, cậu bé trở lại, hết sức ngạc nhiên khi nhìn thấy tảng đá biến đâu mất, thay vào đó là một con sư tử to lớn, đang ngồi oai phong đúng chỗ của tảng đá cẩm thạch trước đây. Rồi như đoán ra được điều gì đó, cậu bé ù chạy tìm gặp nhà điêu khắc và hỏi:

“Thưa bác, làm sao mà bác biết được có con sư tử nằm trong tảng đá cẩm thạch vậy?”

Tour du lịch trọn gói

Một người phụ nữ nọ ước mơ làm một chuyến du lịch trên biển. Chị cần cù làm việc nhiều năm để kiếm đủ tiền cho chuyến du lịch ấy của mình. Cuối cùng, chị đã có được đủ tiền mua vé. “Tour” du lịch bắt đầu, chị lên tàu cùng với các du khách khác. Vì không còn nhiều tiền dự phòng trong túi, chị đem theo nhiều phô mai và bánh bích quy, dự tính sẽ dùng các bữa ăn ngay trong cabin của mình, chứ không xuống nhà ăn như các du khách khác.

Và cứ thế, cứ đến giờ ăn, mọi người kéo xuống nhà ăn, còn chị thì đi vào cabin, dùng bữa ăn đạm bạc mà chị mang theo sẵn. Chị tự nhủ: “Mình cứ ráng nhịn cho đến bữa tối cuối cùng. Với số tiền mình có trong túi, mình sẽ thưởng thức một bữa thật “đã” tại nhà ăn trước khi “tour” du lịch chấm dứt.

Rồi, bữa tối cuối cùng ấy đã đến. Chị diện bộ cánh đẹp nhất, bước vào nhà ăn cùng với mọi người. Chị gọi những món ăn và thức uống hảo hạng nhất và nhả nha thưởng thức:

“Ngon lành làm sao! Thật chẳng bỏ công mình ráng nhịn bấy lâu nay.”

Cuối bữa ăn, chị gọi người hầu bàn mang hóa đơn ra cho mình. Anh bồi bàn nhìn chị, sững sốt:

“Gì hở? Hóa đơn? Thưa bà, chẳng lẽ bà không biết rằng chi phí của tất cả các bữa ăn đều đã được bao gồm trong giá vé của “tour” mà bà đã trả hay sao?”

Đi đêm có ngày gặp... nhau

Ngày xưa ngày xưa, hai anh em nọ cùng sống và làm việc chung trên một cánh đồng và một cối xay. Mỗi tối về, hai anh em chia đều hoa lợi mà họ thu hoạch được trong ngày. Người em sông độc thân; còn người anh có và nhiều con cái. Bất chợt một hôm, người em sực nghĩ: “Thật không công bằng chút nào việc chia đều hoa lợi. Mình chỉ có một mình. Còn anh ấy phải nuôi cả vợ con nữa.” Thế rồi, mỗi đêm khuya, người em âm thầm lấy bớt số thóc lúa của mình đem đổ vào kho của người anh.

Gần như cũng đồng thời, người anh sực nghĩ: “Thật không công bằng chút nào việc chia đều hoa lợi. Vì mình có con cái cấp dưỡng cho mình trong tuổi già. Còn chú ấy sống một mình, sẽ chẳng có ai cấp dưỡng. Chú ấy cần dự phòng cho tuổi già sau này.” Thế rồi, mỗi đêm khuya, người anh âm thầm lấy bớt số thóc lúa của mình đem đổ vào kho của người em.

Kết quả là mỗi buổi sáng thức dậy, cả hai người đều ngạc nhiên nhận thấy phần thóc lúa của mình đã được bổ sung trở lại, không hề bị hao hụt đi. Song họ không hiểu tại sao.

Đến một tối, hai người bắt gặp nhau giữa đường, khi đang mang thóc đổ vào kho của nhau. Cả hai lập tức hiểu ra sự việc. Và họ cảm động ôm chầm lấy nhau.

Chấp và vô chấp

Hai nhà sư đang đi bộ trên đường, chợt gặp một vũng nước lớn chặn ngang lối đi. Một cô gái trẻ cũng đứng đó, loay hoay không biết cách nào để vượt qua vũng nước. Một trong hai nhà sư bẻ xóc cô gái trên tay mình, đưa cô qua bên kia vũng nước. Rồi hai nhà sư lặng lẽ tiếp tục hành trình. Khoảng nửa giờ sau, nhà sư thứ hai mới lên tiếng hỏi người bạn mình-là người khi nãy đã bế cô gái qua vũng nước:

-Tại sao ông làm thế? Ông thừa biết rằng người tu hành như chúng ta không được phép ngay cả nhìn một phụ nữ, huống hồ là bế xóc một cô gái trên tay ngon lành như ông đã làm?

Nhà sư kia trả lời

-À, bạn ơi, tôi bế cô ấy trên tay, nhưng tôi đã bỏ cô ấy xuống ngay mé bên kia vũng nước. Còn bạn, bạn mang cô ấy theo tới tận đây kia ư?

A dua và chán nản

Vào thời đại ẩn tu sa mạc, khoảng năm 450, một tu sĩ trẻ tìm đến gặp một tu sĩ cao niên và thánh thiện, hỏi ngài:

-Thưa cha, tại sao hiện nay có quá nhiều người bỏ đời tu để hỏi tục?

Vị tu sĩ già trả lời:

-Khi một con chó săn thiện nghệ trông thấy một con thỏ, nó lập tức đuổi theo con mồi và sủa vang inh ỏi. Dĩ nhiên, điều đó lôi cuốn những con chó khác và những con chó này cũng bắt đầu chạy theo và sủa vang y như con chó đầu tiên trông thấy mồi, mặc dù thực sự chính bản thân chúng chẳng trông thấy gì cả. Sau một hồi, những con chó chạy và sủa “a dua” ấy sẽ thấm mệt, chán nản và bỏ cuộc lòng sục vì chúng không còn thích thú nữa. Chúng bỏ cuộc và quay lui. Chỉ con chó thật sự nhìn thỏ mới kiên trì săn tìm và cuối cùng bắt được con mồi.

Vị tu sĩ già kết luận:

-Đối với nhiều người bước vào đời tu cũng thế. Chỉ những ai thật sự thấy được đích đến của sự thánh thiện thì mới có thể bền đỗ. Còn những kẻ a dua kiêu “phong trào”, bắt chước sự hăng hái của người khác, thì sớm muộn cũng sẽ mất hứng và bỏ cuộc.

Đồ nghề, tay nghề

Chàng trai trẻ theo học nghề với một nghệ nhân trứ danh trong ngành sản xuất kính màu. Những ô cửa kính màu đẹp nhất hầu như đều là tác phẩm do bàn tay của nghệ nhân này làm ra. Xem chừng không thể đạt nổi trình độ điều luyện của thầy, chàng trai hỏi mượn bộ đồ nghề của thầy, nghĩ rằng với bộ đồ nghề đó, mình có thể hy vọng làm ra được những tác phẩm cao cấp như thầy.

Vài tuần lễ trôi qua, chàng trai thưa với thầy:

-Với đồ nghề của thầy cũng thế thôi! Những tấm kính con làm ra không đẹp hơn chút nào so với khi con làm bằng đồ nghề của con.

Nghệ nhân trả lời:

-Thế thì, cái mà anh cần có chính là tinh thần của thầy, chứ không phải là đồ nghề của thầy.

Tôi cũng vậy!

Câu chuyện xảy ra cách đây hơn một thế kỷ rồi. Hồi ấy, một du khách từ Mỹ ghé qua thăm Hofetz Chaim, vị rabbi nổi tiếng người Ba Lan.

Người du khách ngạc nhiên nhận thấy nhà của vị rabbi quá đơn giản: chỉ là một căn phòng nhỏ lổn ngổn sách vở. Đồ đạc trong nhà chẳng có gì ngoại trừ một chiếc bàn và một chiếc ghế băng.

-Thưa thầy, đồ đạc thầy ở đâu cả rồi? Du khách hỏi.

-Vậy đồ đạc của ông đâu cả rồi? Hofetz trả lời.

-Đồ đạc của tôi ư? Tôi chỉ là một du khách ghé thăm đây, một người qua đường thôi mà.

Vị rabbi cười:

-Tôi cũng vậy!

Bà Ba, bà Tư

Bà Tư: Này, bà Ba! Con Bảy nói với tui rằng bà đã xì cho nó chuyện bí mật mà tui đã dặn đi dặn lại bà không được nói cho nó biết?

Bà Ba: Quỷ thần ơi, tui đã dặn kỹ nó không được cho bà hay rằng tui đã bật mí chuyện đó cho nó mà!

Bà Tư: Mà này, bà đừng có hé răng với nó về chuyện tui nói với bà rằng nó đã kể lại với tui nghe hông!

Lời tự sự của một thân cây

“Hồi còn bé, tôi nào hiểu gì đâu. Khi lớn lên hơn và nhìn lại chính mình, tôi mới bắt đầu hiểu ra một điều gì đó. Tôi vốn nhỏ thó, sần sùi, đầy những cục u thô tháp. Bộ rễ bám chặt vào vách đá, tôi đứng nghiêng nghiêng, xô lệch. Rõ ràng tôi không to cũng chẳng đẹp bằng chị bằng em ở chung quanh mà mình nhìn thấy được. Anh sồi đằng kia uy phong, chắc nịch, với tàng lá rậm rì, phủ rộng. Chị linh sam mảnh dẻ, ngạo nghễ vút cao. Chàng sơn thích mỗi độ thu về khoe tán lá vàng rực quý phái. Bạn hiểu cho , chỗ tôi

đứng là một bờ dốc đá. Từ thuở bé đến giờ, bộ rể tôi phải lần dò men vào từng khe đá nứt, tìm chút đất ít ỏi lẫn khuất bên trong để làm điểm tựa sinh tồn.

Tôi vẫn thường mơ mộng, ước gì mình cao lên, xõa cành duyên dáng-cho gió vờn, cho mưa vỗ, và cho ánh nắng mặt trời vuốt ve. Nhưng mơ mộng chỉ là mộng mơ sương! Tôi vẫn vứ thấp bé, vẫn dứng đứng nghiêng lệch khom khom qua bao vòng tuế nguyệt. Gió đi qua, và cứ đi qua, xô thẳng vào vách núi đá dựng sau lưng và reo lên ở đó. Gió chẳng bao giờ buồn dừng lại đùa giỡn với tôi, vì cành tôi khẳng khiu và tàng lá tôi thưa thớt đến tội nghiệp. Mặt trời chỉ ghé lại chút xíu lúc giữa trưa, rồi cũng biến mất thật nhanh đằng sau vách núi. Tôi nhìn sang thung lũng bên kia, thấy những tàng cây ngập đầy ánh nắng mà nhiều khi không khỏi tủi xót phận mình. Tại sao số kiếp mình phải đứng ở nơi này? Một bờ dốc đá cỗi cằn, khuất lấp! Tôi buồn cho số phận mình lắm hui.

Thế rồi, vào một sáng mùa xuân ấm áp, khi hương đất nồng nàn từ thung lũng dưới kia thoang thoảng dâng dâng, tiếng chim hót líu lo chào ánh bình minh tỏa ngợp chân trời, tôi nghe những tia nắng mới lẫm đặng hôn lên cành, lên tán lá thưa của mình. Một cảm giác rạo rực tràn ngập toàn thân tôi, thấm sâu vào tận từng thớ thịt. Kìa, chung quanh tôi, đất trời sao xinh đẹp quá! Có lẽ không một cây nào khác có thể có được tầm mắt nhìn xa xuống bao quát cả một vùng thung lũng như tôi. Và tôi chợt nhận ra vách đá dựng sau lưng mình-vẫn đứng đó tự bao đời-để che chắn cho tôi khỏi cái lạnh buốt xương của khối núi băng sừng sững cao ngêi phía bên kia.

Từ buổi sáng hôm ấy, tôi bắt đầu tỉnh ngộ. Tôi hiểu ra rằng mình không xoàng xĩnh hay lắm hui như mình vốn tưởng. Thân tôi thấp cùn, sần sùi, tích chứa và phô diễn cái phong trần một cách điệu nghệ có một không hai đó chứ! Cành tôi ngắn, vụn vẹo díc dắc, nhưng rắn chắc cực kỳ! Bộ rể tôi dẻo dai, xuyên ngang xẻ dọc, bám chặt vào các khe đá, hun đúc một ý chí sinh tồn lì lợm! Tôi nhận ra mình đã lớn lên và thích nghi tuyệt vời với chỗ đứng của mình. Tôi sung sướng tự hào về tôi và chỗ đứng của tôi giữa vũ trụ này. Thế đấy, bấy lâu nay mình không hề biết mở mắt và nhìn ra giá trị của mình! Vâng, những anh sồi, những chị linh sam... dưới triền kia vẫn có nét đẹp của riêng mình. Chỗ đứng đẹp nhất của tôi là đây: Bờ dốc đá hẹp mà xưa nay mình vẫn đứng.

Ồ! Vì sao mãi đến hôm nay mình mới hiểu ra điều này nhỉ?

Phần thân thể nào quan trọng nhất?

Còn nhớ, ngày tôi còn bé, mẹ thường hỏi tôi rằng trên thân thể con người phần nào quan trọng nhất. Tôi đã đánh vật với câu hỏi ấy của mẹ suốt những tháng năm dài lớn lên, cố suy nghĩ nhưng chẳng bao giờ đưa ra được câu trả lời đúng cho mẹ.

Ban đầu, tôi nghĩ chắc hẳn âm thanh là yếu tố thiết yếu nhất trong cuộc sống con người-vì thế tôi nói: *“Phần thân thể quan trọng nhất, đó là hai tai của con, phải không mẹ?”* Mẹ bảo: *“Ồ, không phải đâu. Rất nhiều người xung quanh chúng ta bị điếc, con ạ. Nhưng con cứ tiếp tục suy nghĩ đi mai mốt trả lời mẹ nhé.”*

Vài năm sau, mẹ lại hỏi tôi: *“Phần thân thể nào của con là quan trọng nhất?”*. Lần này, tôi trao cho mẹ câu trả lời mà mình đã suy ngẫm khá lâu; tôi chắc hẳn mình nhất định đúng: *“Mẹ ơi, thị giác rất quan trọng đối với mọi người. Vì thế đôi mắt của con chắc chắn là quan trọng nhất!”* Mẹ nhìn tôi, mỉm cười và nói: *“Con tiến bộ rất nhanh đấy. Giỏi lắm. Nhưng câu trả lời của con vẫn chưa đúng, con à. Con biết đó, xung quanh chúng ta có rất nhiều người mù.”*

Tôi lại vò đầu bóp trán cố tìm cho ra câu trả lời đúng. Thêm nhiều năm nữa trôi qua, mẹ thỉnh thoảng nhắc lại với tôi câu hỏi ấy-và lần nào cũng vậy, cuối cùng mẹ đều

nói với tôi: “*Không phải, con ạ. Nhưng con của mẹ đã tỏ ra thông minh hơn trước nhiều đó. Tốt lắm.*”

Thế rồi năm ngoái, ông nội tôi qua đời. Một bầu khí buồn thảm chưa từng có bao trùm trên cả gia đình tôi. Mọi người đều khóc. Cả bố cũng sụt sùi sa lệ. Tôi nhớ rất rõ những dòng nước mắt của bố bởi vì đó mới chỉ là lần thứ hai trong đời mình tôi nhìn thấy bố khóc. Khi tất cả gia đình đứng quây quần trước thi hài ông nội để nói lời chia tay cuối cùng. Mẹ chột nhìn qua tôi và hỏi: “*Này con, giờ đây hẳn con đã nhận ra đâu là phần thân thể quan trọng nhất của mình rồi chứ, con yêu?*” Tôi bị bất ngờ không hiểu tại sao mẹ chọn đúng lúc này để lặp lại với mình câu hỏi ấy. Bởi tôi vốn cho rằng đây chỉ là một “trò chơi” giữa riêng mẹ với tôi thôi. Đọc được vẻ lúng túng trên khuôn mặt tôi, mẹ bảo: “*Câu hỏi ấy vô cùng quan trọng, con ạ. Bởi vì, tùy vào câu trả lời của con mà con sẽ biết mình đã thực sự sống cuộc đời của mình hay chưa. Tất cả những câu trả lời của con trước đây đều không đúng và mẹ đã giải thích cho con rõ tại sao. Mẹ nghĩ hôm nay là ngày con cần học lấy bài học quan trọng này cho đời mình.*”

Mẹ cúi xuống nhìn tôi với ánh mắt thăm sâu, trù mến, người nói tiếp:

“Này con, phần thân thể quan trọng nhất chính là đôi vai của con đó”

Tôi nhìn mẹ, thăm dò: “*Vì đôi vai là điểm tựa của đầu con, phải không mẹ?*” Mẹ trả lời: “*Không phải thế đâu. Mà đúng hơn bởi vì vai con sẽ là điểm tựa cho đầu của một người bạn hay một người thân, khi họ khóc. Con yêu, trong cuộc đời, ai cũng có những lúc cần một chiếc vai để mình được gục đầu vào và khóc. Mẹ chỉ mong sao con có đủ bạn hữu và người thân trong đời con, để khi cần, con luôn luôn có một chiếc vai mà tựa đầu vào.*”

Bấy giờ, tôi mới hiểu ra: Điều quan trọng nhất trong đời người không phải là quy hướng về chính mình, bản khoán về mình, lo lắng cho mình. Chính sự đồng cảm với nỗi khổ đau của người khác mới là quan trọng nhất.

Những gì bạn đã nói, người ta sẽ lãng quên...

Những gì bạn đã làm, rồi cũng sẽ trôi vào quên lãng...

Nhưng KHÔNG BAO GIỜ người ta quên những cảm xúc mà một ai đó đã đem lại cho mình.

Câu chuyện bên cửa sổ

Hai người đàn ông trong cơ bạo bệnh, cùng ở chung một phòng bệnh viện. Một trong hai người được cho phép ngồi lên tại giường của mình một tiếng đồng hồ mỗi buổi chiều để làm ráo nước ứ trong hai buồng phổi của anh. Giường anh ở sát bên khung cửa sổ duy nhất của căn phòng. Còn người kia thì phải nằm dán lưng suốt trên giường. Hai người nói chuyện với nhau liên tu bất tận. Họ nói về vợ con, về gia đình, nhà cửa, công việc làm, về thời gian trong quân ngũ và về những nơi mà họ đã trải qua trong các kỳ nghỉ hè của họ...

Mỗi buổi chiều, khi anh chàng trên giường bên cửa sổ được phép ngồi lên, thì đó là lúc anh dành để mô tả cho người bạn cùng phòng mình tất cả những gì mình trông thấy bên ngoài cửa sổ. Đó cũng là khoảng thời gian mà người đàn ông nằm ở giường bên kia bắt đầu sống trong một thế giới rộng mở và hưng phấn hơn, với tất cả những hoạt động và màu sắc phong phú của thế giới bên ngoài.

Khung cửa sổ ấy nhìn xuống một công viên đẹp có một hồ nước tuyệt đẹp. Trên mặt hồ, đàn vịt và thiên nga tung tăng đùa giỡn. Đám trẻ con bơi thuyền ngược xuôi. Những đôi tình nhân nắm tay nhau bách bộ qua các luống hoa rực rỡ sắc màu. Thấp

thoáng đó đây điểm xuyết những tàng cây cổ thụ càng làm tôn thêm vẻ hữu hình cho bức tranh toàn cảnh. Và xa xa, một thành phố trắng lệt in dấu ở trên chân trời.

Trong khi người đàn ông bên cửa sổ mô tả tất cả những chi tiết của cảnh quan trác tuyệt ấy thì anh bạn ở giường bên kia nhắm chặt mắt lại, say sưa hình dung trong đầu mình tất cả những đường nét xinh đẹp tuyệt vời của bức tranh. Một buổi chiều nắng ấm nọ, anh chàng bên cửa sổ mô tả một đoàn diễu hành đang đi ngang qua. Dù không thể nghe được âm thanh của đoàn diễu hành, người bạn ở giường bên kia vẫn có thể hình dung được rõ mồn một tất cả những gì đang diễn ra dưới kia-dựa và những mô tả đầy ấn tượng của bạn mình.

Ngày qua tháng lại...

Một buổi sáng, khi mang nước đến tắm rửa cho bệnh nhân, cô y tá trực nhật phát hiện ra rằng người đàn ông bên cửa sổ đã chết tự bao giờ. Anh đã chết êm ái trong giấc ngủ của anh. Buồn thiu, cô y tá gọi các nhân viên bệnh viện đến đưa xác người bệnh nhân ấy đi.

.....

Vừa khi căn phòng được trả lại bầu khí bình thường, người đàn ông ở giường bên kia ngỏ ý xin được chuyển đến nằm bên cửa sổ, thay vào chỗ mà người bạn quá cố của mình vừa bỏ lại. Cô y tá vui vẻ thực hiện sự chuyển dời này. Sau khi cô đã giúp anh nằm yên vị bên khung cửa sổ, cô rời đi, để anh nằm lại một mình trong phòng. Người đàn ông khe khẽ gượng hết sức, chống một khuỷu tay để ngước đầu lên. Anh muốn lần đầu tiên chính mình chiêm ngắm thế giới bên ngoài.

Cuối cùng, anh cũng ngước đầu được đủ cao để có thể nhìn qua cửa sổ. Một cách chậm rãi và hết sức vất vả, anh xoay đầu nhìn qua, hướng đôi mắt ra bên ngoài cửa sổ. Nhưng kìa, phía ngoài cửa sổ chẳng có gì cả ngoài một bức tường sừng sững, trống trơn!

Gặp lại cô y tá, anh kể lại câu chuyện và hỏi cô điều gì đã thúc đẩy người bạn quá cố của mình vẽ ra những cảnh trí ngoạn mục đến thế bên ngoài khuôn cửa sổ này. Cô y tá cho anh biết rằng người bạn ấy của anh bị mù và đã không hề trông thấy bất cứ gì, kể cả bức tường kia. Cô nói:

“Có lẽ chỉ vì muốn an ủi anh mà anh ấy đã làm thế!”

Hết

Người thực hiện: Nguyễn Trung Hiếu

Email and Nick Yahoo: mystery_kid1412@yahoo.com.vn